

THE
CRIME X
THRILLER CWA
AWARDS
itv3

NEJLEPŠÍ SKOTSKÁ DETEKTIVKA ROKU

MALCOLM MACKAY

NEZBYTNÁ

SMRT

LEWIS WINTERA

panteon

JE TĚŽKÉ
DOBŘE
ZABÍT

MALCOLM MACKAY

NEZBYTNÁ
SMRT
LEWISE WINTERA

MALCOLM MACKAY

**NEZBYTNÁ
SMRT
LEWIS WINTERA**

panteon

Z anglického originálu
The Necessary Death of Lewis Winter
Pan Macmillan, London 2013

Copyright © Malcolm Mackay 2013

Published by arrangement with the Andrew Nurnberg Associates

Copyright © 2015 by Panteon

Cover © 2015 by Emil Křížka

Translation © Ivan Němeček 2015

Panteon, Hruborohozecká 100, 511 01 Turnov

www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložil: Ivan Němeček

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in Czechia

ISBN 978-80-87697-38-2

Samovi a Alexovi

POSTAVY

Calum MacLean – Devětadvacetiletý nájemný vrah, který žije v Glasgow. Je na volné noze; žít sám je snadnější. Jak dlouho tohle může při jeho talentu vydržet?

Peter Jamieson – Tvrdě a prozíravě pracoval, aby vybuodoval své malé impérium. Je stále na vzestupu, a jestli to tak má být dál, potřebuje na špinavou práci ty nejlepší lidi.

John Young – Jamiesonova pravá ruka. Ostrý jako břitva. Věrný a svědomitý; takový se stal za dvacet let po Jamiesonově boku.

Lewis Winter – Po pětadvaceti letech zločineckých aktivit je stále u dna. To všechno by mohl změnit jeden dobrý kšeft.

Frank MacLeod – Zabíjí pro Petera Jamiesona. Je skutečně nejlepší, ale s věkem se bojovat nedá. Po šedesátce se musí vyměnit, jako kyčelní kloub.

Detektiv inspektor Michael Fisher – Boj s organizovaným zločinem vyžaduje oddanost profesi. Pronásleduje lumpy bez ohledu na jejich společenské postavení.

Hugh „Shug“ Francis – Ctížádost vás nutí chtít víc, i když už máte dost. Ilegální obchod s auty stačí, ale obchod s drogami je mnohem výnosnější.

Zara Copeová – Není to život, jaký si sama vybrala; starší muž po ní chce, aby se usadila. Jenže Winter je dobrý a učí se bojovat za lepší život, a to se jí líbí.

Nate Colgan – Když vám řekne, uděláte, co po vás chce. Tohle si myslí i jeho zaměstnavatelé. Jen jeho dcera, a možná i jeho matka Zara, si myslí něco jiného.

George Daly – Nekonvenční svalovec. Buďte dobrým přítelem a mějte skloněnou hlavu. Modlete se, aby vás nepovýšili. Zodpovědnost je smrtící.

Martin „Marty“ Jones – Lichvář, pasák, otrapa. Vydělává peníze, jen proto ho lidé snášejí.

William MacLean – Jednatřicetiletý majitel autoservisu. Nevede si špatně. Jen kdyby si nemusel dělat starosti s mladším bratrem Calumem.

Strážník Joseph Higgins – Se svým rodinným zázemím dost netypický policista. Ale pracuje tvrdě a nenápadně.

Stewart Macintosh – Je vám přes dvacet, jste svobodný a žijete sám. Samozřejmě se chodíte bavit do společnosti.

David „Fizzy“ Waters – Už od školy krade se Shugem auta. Za všech okolností stojí za ním.

Glen Davidson – Nezávislý nájemný vrah, který hledá něco výnosnějšího. Nepříliš chytrý, ale velice, velice sebevědomý.

Strážník Paul Greig – Mnoho lidí Paulovi nedůvěřuje. Možná proto je v osmatřiceti stále strážníkem.

Tom Shields – Další mladý muž, který vyhledává zábavu, stejně jako jeho spolubydlící Stewart.

Neil Fraser – Typický svalovec. Velký a zlostný. Tupá pěst a tupý mozek. Pro svého šéfa Jamiesona velmi užitečný.

Strážník Marcus Matheson – Mladý policista, bystrý a rozhodný. Hodně záleží na tom, od koho se učí.

Adam Jones – Šéf Nebeského nočního klubu. Ten si své jméno nezaslouží, ale Adam vydělává, stejně jako jeho bratr Marty.

Norman Barnes – Právník. Bere každý případ, ale jen zřídkka je to něco příjemného.

Detektiv strážník Ian Davies – Má nedaleko do důchodu, pokud vydrží se skloněnou hlavou. Pracovat pod Fisherem je štěstí, protože Fisher nedůvěřuje ostatním, že by zastali moc práce.

1

Začíná to telefonickým hovorem. Nenuceným, upovídaným, přátelským, žádná práce. Domluvíte si schůzku, v neutrálním prostředí, nejlíp na veřejnosti. Musíte být opatrní, bez ohledu na volajícího, bez ohledu na místo schůzky. Je zvážena každá možnost, ale nic není jisté. Je lákavé začít důvěřovat; lákavé, ale chybné. Člověk může být dvacet let vašim dobrým přítelem a důvěrníkem, a pak se od vás v jediném okamžiku odvrátí. To se stává. Kdo má rozum, ten si tuhle hořkou skutečnost uvědomuje, kdo ho nemá, přijde na to.

Sobotní odpoledne, rádio v pozadí vysílá reportáž z fotbalového zápasu. Sedí na pohovce s knihou. *Barevný závoj* od Williama Somerseta Maughama, když to musíte vědět, a je tím románem okouzlený. Odvedl jeho pozornost od poslechu rádia; už ani neví, jaký je stav zápasu. Čím je starší, tím méně důležité mu to připadá. Zvoní telefon – pevná linka, ne mobil – a odvádí jeho pozornost od čehokoliv. Označuje si řádek, na němž skončil (nikdy si to místo neoznačujte přeložením stránky), a vstává.

„Ano?“

„Calume, jak se máš, chlapče? Tady John Young.“

„Johne, já dobře. A ty?“

„Všechno při starým, znáš to. To už je doba, co jsme tě viděli v klubu. Řekl jsem si, že ti zavolám, pozeptám se, jak jsi na tom. Pořád hodně práce?“

„Celkem dost. Vždycky se nějaký ten kšeft objeví, víš, jak to chodí.“

„Jistě. Slyšels o starým Frankovi MacLeodovi – že mu dělali

kyčel? Jo, nejmíň na pár měsíců zmizel ze světa. Pro tak činorodýho chlápka je to k vzteku.“

„Jo, slyšel jsem o něm. To je smůla.“

„To jo. Neumím si ho představit s nohama nahoře. Rád bych tě zas viděl, Cale, po tak dlouhý době. Zejtra po obědě by ses měl zastavit v klubu. Dáme pár štouchů a pár panáků. Pobavíme se.“

„Dobřej nápad. Zastavím se kolem druhý.“

„Výborně. Tak se zejtra uvidíme.“

Pokud dáváte pozor, dozvíte se všechno. Možná nedáváte, jako většina lidí. Nezávazný rozhovor: dva lidé, kteří se oslovují křestním jménem, aniž si jsou moc blízcí. Přátelé, kteří se vidí spíš týdně než denně. Přátelé, kterým na přátelství nijak nezáleží. Takových telefonických rozhovorů je, tak proč se starat? Je to nabídka práce. Velmi konkrétní nabídka nějaké dlouhodobější a lukrativní práce. Stojí o dlouhodobější a lukrativní práci?

Menší byt, menší vůz, menší úspory, ale vždycky to stačí. Pracuje z nutnosti, ne pro luxus. Dlouhodobější práce znamená riziko a riziku se má člověk vyhýbat. V téhle branži jsou hazardní hráči, ale nakonec vždycky prohrají a cena je konečná. Takže nehraj. Nemusíš. Jsou dva důvody, proč to lidé dělají: jeden přijatelný, druhý nepřijatelný. Tím nepřijatelným důvodem je hamižnost, vyhlídka na lepší peníze, které ve skutečnosti nepotřebují. Tím přijatelným důvodem je vzrušení, a to je něco jiného.

V klubu nebyl od doby, kdy slyšel o Frankově operaci. Starý pán jde do nemocnice, aby si nechal vyměnit kyčel. Pro většinu lidí nic zvláštního. Pro ty, kteří Franka znají – vědí, co dělá – je to jiné. Je starý, ale je stále dobrý, stále platný. Jako boxer, který ztrácí rychlost, ale má v malíku taktiku, je stále nebezpečný, jako býval vždycky. Patří ke starší generaci ze starých

dobrých časů před nástupem moderních technologií, moderních policejních metod, moderních citlivých přístrojů. Tolik toho zastaralo. Čas běžel, ale Frank byl vždycky o krok rychlejší. Práce, kterou v minulosti odvedl, je stále potřebná, jen její metody jsou odlišné. Teď je z ní vyřazený, přinejmenším na několik měsíců, a musí být nahrazen. Nahrazen někým mladším. Krátkodobě nahrazen, prozatím.

Teď už se Calum nemůže soustředit na nic. Další práce je další práce – nic víc. To ho nezajímá. Zajímá ho, že spočine v dusivém objetí Jamiesonovy organizace. Pro lidi typu Franka MacLeoda je to uklidňující záruka práce a bezpečí. Pro Caluma MacLeana je to hrozba vynucené pravidelné práce, ztráta svobody. Stojí to za to?

2

Klub je v centru města, nenápadný vchod vede do velké budovy. V neděli odpoledne u dveří nikdo není. Pár lidí obvykle postává u baru, nahoře u osmi snookerových stolů. Dnes je na dveřích cedule: Zavřeno kvůli úklidu. Omšelá cedule, kterou vytahují pokaždé, když je vyžadováno soukromí. Podezřelé, jistě, ale lidé se neptají. Calum ceduli ignoruje, otvírá dveře a vchází.

Uvnitř je vždycky příšeří, i když jsou rozsvícená všechna světla. Vpravo je velký ošoupaný taneční parket, na jeho vzdálenější straně box pro diskžokeje. Po celé délce boční stěny se táhne bar, pestře nasvícený, s lahvemi všeho možného – nic, o co by stál. Alkohol nepije, i když sám nikdy nepochopil proč. Nejspíš kvůli sebeovládání. Není to věc morálky. Hnusí se mu i klub, hnusí se mu tenhle způsob života, tenhle upocený dobytčí trh, ten zbytečný hluk. Že to všechno nesnáší, ho napadá vždycky, když si uvědomí, že tu jde hlavně o balení holek, a on holky zřejmě nikdy nepřitahoval, bez ohledu na míru přítmí.

Před ním je široké schodiště s kobercem. Mělké schody svádějí ke špatnému odhadu. Mnoho lidí cestou nahoru zakoplo. Calum je vždycky opatrný. Nebojí se ani tak zranění jako toho, že bude vypadat hloupě. Nad schodištěm jsou dvoje dvoukřídlé dveře s obdélníkovými okny. Do jedné strká a vchází do snookerového sálu. Osm zelených stolů, dvě řady po čtyřech, mezi nimi spousta místa. Na stěnách tabule ukazující skóre, vedle každé malý přístroj. Zaplat libru, a nad stolem se ti na půl hodiny rozsvítí. Vydělávají málo, ne dost na to, aby ospravedlnily prostor, který zabírají, ale patří do nepřehledného množství

neuvěřitelných vášní Petera Jamiesona. U jedné stěny je malý starobylý bar. Nemají tu žádnou ochucenou vodku, jen pivo a whisky. Dnes je zavřený. Kvůli úklidu, samozřejmě.

John Young stojí u stolu uprostřed sálu a křídí si tágo. Koule jsou rozestety po stole, dosud nerozestavené. Třeba už začal, třeba se dostal do beznadějné situace. Calum ho nikdy hrát neviděl, takže neví. Ví, že Jamieson je dobrý. Všichni vědí, že Jamieson je dobrý. Všichni vědí, že se Jamieson nechal učit od profesionálů. Young se od svého šéfa musel něco přiučit.

„Calume, jak se máš?“

„Dobře.“ Jde ke stojánku s tágy a jedno si vybírá. Má na sobě džíny a tričko; dobře dokáže hrát jen v tričku. Rukávy překážejí.

Young shromažďuje všechny červené koule do středu stolu a rovná je do trojúhelníku. Všechny koule pečlivě rozmísťuje. Všechno je precizní, koule rozestavuje muž, který hraje často a čeká ho hra s vážným soupeřem. „Venku je hezky,“ říká konečně.

„To je. Začínáš?“

Young se sklání, vyměřuje si strk a rozehrává. Z trojúhelníkového shluku se odděluje jediná červená koule, bílá se vrací a zastaví se na stole až vzadu. Bezpečné – rozehrávka, po které je další strk velmi obtížný. Nenechá vás vyhrát.

Situace je vážná, dokud není zřejmé, že Young vyhraje, a snadno. Calum se snaží, Young umí, a trvá deset minut, než je rozdíl mezi nimi zcela zřejmý. Pak začínají mluvit.

„Pracoval jsi poslední dobou pro někoho?“ ptá se Young. Tohle je první vážná zmínka o práci, první otevřený náznak, že o tomhle ta schůzka opravdu je.

Ta otázka je zavádějící. Calum pracuje, musí. Young chce ve skutečnosti vědět, jestli opakovaně pracoval pro jednoho člo-

věka, nebo se jen tak protlouká. Odpověď už zřejmě zná; chce zjistit, jestli ho Calum může překvapit. Nemůže.

„Ne. Nic stálejšího. Volná noha. Jako vždycky.“

Další minutu nebo dvě nepadne ani slovo. Další pečlivě zvažované strky, mlčení trvá. Až když skončí *frame* – nejlepší z dosavadních tří – a když se spočítají body, Young znovu promluví.

„Momentálně nikoho nemáme. Škoda že jsme na několik měsíců ztratili Franka.“

„To jste netušili?“

Young se zasměje. Krátce, neradostně. „Frank patří k lidem, který neuměj přiznat, že jim něco je. Přiznaj si to, až když už je pozdě. Měl nás varovat. Ví to celou věčnost, a nic neřekne.“ Pokrčí rameny, co se dá dělat. Náběh je na Calumovi. Zapeklitá situace. Červené koule po celém stole, bílá uprostřed. Usilovně se soustřeďuje. Young si věří natolik, že promluví dřív.

„Kolik je ti teď let, Calume?“

„Devětadvacet.“

„Stárneš.“ Young se zasměje. On sám je zavalitý, i když mladistvě vyhlížející třiáctýřicátník. Když se směje, září mu oči, jako by to myslel vážně. Nahrčí čelo a rozčuchané tmavé vlasy mu přepadají na obočí. Tváří se vesele, ale člověk nesmí zapomenout, kdo Young opravdu je. „Přemejšliš o tom, že by ses usadil?“

Je to profesionální otázka, ne osobní. „To mě vůbec nenařadilo. Jednou to možná přijde. Nemám pocit, že bych to teď potřeboval. Mám rád svoji svobodu, ale vím, jak se věci mají.“

Young přikyvuje. Je to určitá podmínka. Calum říká, že když přijme stálejší práci u Jamiesona, nechce se nechat přetěžovat. S tím se Young dokáže smířit, zapadá to mezi ostatní požadavky.

Hovor utichá. Situace ve *framu* je stále vážnější. Young hrál

příliš nedbale, příliš sebevědomě. Zkázil tři strky, které udělat měl, a Calum vede. Calum kazí strk, jaký obvykle kazí. Young se soustřeďuje. Po několika úspěšných strcích zahraje složitý náběh. Potřebuje se dostat tak daleko, aby mu modrá koule zajistila vítězství. Potopí ji na první pokus. Podají si ruce. Young Calumovi děkuje, že přišel.

3

Když ví, že chlapec odešel, staví tágo zpátky do stojanu a odchází ze sálu do zadní chodby. Na jejím konci má Jamieson kancelář. Po dvou klepnutích na dveře Young bez vyzvání vchází. Znají se od necelých dvaceti let, z dob, kdy v branži začínali. Dohromady je svedly okolnosti – náhodné setkání při společné práci – a okamžitě rozpoznali, co může jeden pro druhého udělat. Jamieson velel, to bylo jasné; Young se stal jeho pravou rukou. Žádný jiný muž v jeho postavení nevydělával tolik a neměl takovou moc. Důvěřovalo se mu.

„Ty jseš mozek,“ říkával mu Jamieson v opilosti, „já jsem odvážnej. Funguje to.“

Ne že by Youngovi chyběla odvaha, nebo že by Jamieson nebyl chytrý. Young si dokázal ušpinit ruce, ale Jamiesonův cit pro provedení nepříjemné práce byl jedinečný, projevoval se už od útlého věku. Jamieson byl inteligentní, ale Young byl taktik, a to byl důležitý rozdíl. Samostatně byli oba talentovaní, společně dokázali téměř nemožné.

Jamieson musí velet, musí se při tom nechat vidět. Nezáleží na tom, co si kdo z nich myslí; jejich zaměstnanci i jejich protivníci musí věřit tomu, že velí muž, kterého se obávají nejvíc. Dojem. Působení na veřejnost. Nevěřili byste, jak je to v podobné branži důležité. I když velení má své nevýhody. Jste až nahoře v koruně stromu, kde na vás každý vidí, kde chce být tolik lidí. S tím si Jamieson poradí, bez problému. Jejich podnik navíc není dostatečně velký, aby zastrašil největší hráče v branži. Zatím.

Jamieson sedí tam, kde sedává vždycky, v otočné židli

u svého psacího stolu, zády ke dveřím. Stůl je natočený ke dveřím, židle zřídkakdy. Za stolem jsou na dlouhém stolku dvě televize; v obou běží dostihy, další Jamiesonova vášeň. Sází; ne proto, že potřebuje, ne pro vzrušení, ale proto, že potřebuje porazit další lidi. V tomhle případě bookmakery. Když k vám sedí zády, nechce být neslušný; patří prostě k lidem, kteří se umějí nechat pohltnout věcmi, které je zajímají.

Younga koně nezajímají ani v nejmenším. Mrňaví Irové týrají němá zvířata ve jménu sportu založeného důvěřivci a ovládaného zahálčivými boháči. Jeho místo v kanceláři je na malé kožené pohovce na pravé straně dobře osvětlené kanceláře, hned vedle velkého okna. Na stolku jsou rozložené noviny, většinou místní, některé celostátní, kvůli případným zmínkám o jejich práci. V současné době potřebujete víc času k prohlížení webových stránek, abyste se ujistili, že o vás lidé netrousí nějaké nepříznivé zmínky. Young se posadí a čeká.

„Mluvil jsem s tím klukem, MacLeanem,“ říká Jamiesonovi, když je si jistý, že oba dostihy skončily.

„Klukem? Kolik mu vůbec je?“

„Devětadvacet.“

„Jenom? Mám pocit, že je v branži celou věčnost. Co říkal?“

„Myslím, že to dokáže, pokud bude mít jednoho dva chlapy k ruce. Nechce se moc přetěžovat.“ Jamieson se soustřeďuje, poposedá si na kraj židle a prsty jemně bubnuje na stůl. To neustálé bubnování mu pomáhá v soustředění.

„Není s ním zrovna velká sranda,“ usměje se Jamieson, „ale mně se líbí. Je dobřej. Chytřej. Mlčenlivej. Frank říká, že je z těch mladejch nejlépeší. Souhlasím. Uděláme mu nabídku.“

Young čeká tři dny, než Calumovi znovu zavolá. Tahle práce si může třídní odklad dovolit. Je to jako s balením holek; nesmí se to moc uspěchat. Pokud budete dojem nedočkavosti, lidé toho po vás budou chtít víc. Caluma by to mohlo odradit. Ten kluk se jasně bojí závazku. Je to naivní, říká Youngovi jeho zkušenost. Za několik let po něm bude prahnout. Pravidelnost, pohodlí, bezpečné zázemí. Práce v téhle branži je, jako když se necháte vystřelit z děla: dělat ji na volné noze je, jako když se necháte vystřelit z děla a nemáte záchrannou síť, v které byste přistáli. Velká organizace vás chrání, vždycky najde způsob, jak vás udržet v bezpečí. I Caluma jednou unaví ten neustálý tlak a bezpečí ho začne přitahovat. Ale zatím unavený není.

Calum je znovu na své pohovce a hraje si videohry. Boha třetí války, jestli vás to zajímá. Otravuje ho to. Zvoní telefon – tentokrát mobil. Zarazí se, zvedá telefon a dívá se na displej. Young.

„Ano?“

„Calume, tady John Young. Jak jseš na tom? V jednom kole?“

„Ne, to vůbec ne.“

„To je dobře, přijď do klubu. Já a Peter s tebou chceme mluvit.“

„Teď hned?“

„Teď hned.“

Nabídka práce, určitě. Důležité? Možná, ale čekal tři dny, to znamená, že to není naléhavé. Možná to má právě to znamenat. Bude dočasná, ale možná ho vtáhne na delší dobu. Frank

MacLeod nevydrží věčně. To nikdo v téhle branži. Calum všechno povypíná, nic nenechá v pohotovostním režimu. Bere si kabát; je chladnější den. Venku je nevlídno. Sahá na ledničku pro klíčky od auta a odchází z bytu.

V bytě není nic, co by prozrazovalo, čím se živí. Rozhodně ne zbraň. Nikdo, kdo pracuje se zbraní a má trochu rozumu, si ji nenechává doma. Nevede si žádnou evidenci. Neschovává si žádné suvenýry. Někteří lidé to dělají. Jsou hloupí. Nebezpečně hloupí. Možná trochu šílení. Dopadnou je. O Calumovi policijní štábla nic neprozradí. Žádné e-maily. Žádné tweety. Žádné textové zprávy. Výpis telefonních hovorů může prozradit, že je ve styku s lidmi jako Young, ale kvůli přátelům vás nezavrou. Calum zavřený nikdy nebyl, ani odsouzený, nikdy neviděl vězeňskou celu zevnitř. Tuhle práci dělá deset let. Ale radovat se z úspěšného vyhýbání vězení bude až v důchodu.

Vyhýbat se uvěznění není totéž jako vyhýbat se podezření. Není si jistý, jak by si vedl na téhle frontě. Ví policie, že existuje? Určitě. O Jamiesonovi vědět musí, stejně jako všichni ostatní. Jamieson je na vzestupu. Calum už pro něj pracoval. Pracoval pro jednoho dva další zavedené lumpy. Ale k nikomu z nich nemá žádné závazky – to je důležité. Je pohyblivým terčem. Je tu šance, že ho policie nezná. Šance, že neví, co dělá. Právě tohle chce sám pro sebe a právě tohle vyžaduje Jamieson od svých zaměstnanců. Začít s čistým štítem.

Do klubu vchází jako vždycky předním vchodem. Nemá důvod se tam vkrádat. Pokud někdo klub sleduje, tak sleduje jak zadní, tak přední vchod. Pokud se tam vplížíte zezadu, jste jen podezřelější. Nahoru po schodech, dveřmi. Snookerový sál je otevřený veřejnosti, bar je otevřený. U tří stolů hraje šest lidí, další čtyři jsou u baru. Jedním z hráčů je Kenny McBride, Jamiesonův řidič. Řidič je dost obecné označení. Většinou může řídit sám Jamieson. Kenny mu dělá taxikáře.

Vozí ho k důležitým obchodním jednáním. Rozvází věci. Svází věci. Je všude, kde je zapotřebí vůz. Calum ho zdraví pokývnutím hlavy a míjí ho. Jde chodbou až na konec. Před dveřmi kanceláře nikdo, žádná zjevná bezpečnostní opatření. Nikdy. Zatím žádná paranoia, i když ta se možná dostaví. Většinou se dostaví. Jamiesonovi je kolem pětáctičet. Není starý. Vypadá mladší než většina jeho vrstevníků. Zatím nevyrostl natolik, aby se proti němu intrikovalo. Aspoň většina lidí si to myslí. Laxní přístup k bezpečnosti. Tvrdý, ano, ale ležerní taky. Calum třikrát klepe a čeká na vyzvání ke vstupu. Nemá s nimi takový vztah, který by mu dovoľoval vstoupit bez vyzvání. Někdo volá, ať jde dál. Otvírá dveře, vchází a zavírá za sebou.

Je tu jen Jamieson a Young. Jamieson sedí za stolem. Chce vypadat jako obchodník, chce budít respekt? Těžko. Má dostatek sebevědomí, necítí potřebu vypadat jako dobrák. Ten stůl tu nemá od toho, aby vypadal úctyhodně; dává jím na vědomí, že tady je pánem on. Young sedí stranou na pohovce, jako vždycky. Nikdo z nich nezastrašuje. Ale taky se o to nesnaží. Young to nedokáže – je příliš zavalitý a uvolněný. Jamieson to umí. Umí nahánět strach, když chce. Pohledem, stačí mu k tomu oči. Téměř vždycky je to v očích. Když neumíte nahnat strach pohledem, neumíte ho nahnat vůbec. Jamieson se umí podívat, když chce.

„Rád tě vidím, Calume, už je to nějaký čásek,“ říká Jamieson a pokývnutím ho vyzve, aby se posadil na židli před psacím stolem. „Sundej si kabát.“

Calum ho poslechne, protože tady se poslouchá. Přehazuje kabát přes opěradlo židle a sedá si. Je čelem k Jamiesonovi a Young je mimo jeho zorný úhel. Zneklidňující, záměrně. Nevíte, co Young dělá. Nevíte, jestli Jamiesonovi něco tiše šeptá. Nevíte, jestli gestikuluje nebo ne. Nevidíte jeho reakce. Do-

konce ani nevíte, jestli dává pozor. O to jde. Odejdete z té kanceláře a nevíte, co si myslí aspoň jeden z nich.

„Takže k věci,“ říká Jamieson s chladným výrazem, který vám přikazuje pozorně ho sledovat.

„Měls poslední dobou hodně práce?“

Chce vědět, jestli Calum poslední dobou zabil hodně lidí. Když jich zabijete moc v příliš krátkém časovém úseku, nevyhnutelně k sobě přitáhnete pozornost. Nenajímejte si nikoho, kdo měl poslední dobou moc práce. Nenajímejte si nikoho, kdo nepracoval vůbec. Kdo není ani příliš vyhledávaný, ani příliš opomíjený. Kdo je úspěšný, protože není ani příliš nápadný, ani příliš nenápadný. Odpovíte, protože musíte, ale je to obtížné. Na Calumově odpovědi není nic špatného, ale musí Jamiesonovi důvěřovat. Musí věřit tomu, že jediní lidé, kteří jeho odpověď slyší, jsou lidé v téhle kanceláři. Žádné štěnice. Stává se to zřídkka, ale není to nemožné.

„Držím se obvyklého programu,“ odpovídá Calum. „Nerad se přepínám.“

Je to ta správná odpověď. Nic moc nevyovídá, ale v tuhle chvíli stačí. Jamieson ví, že je Calum chytrý. Calum ví, jakou odpověď chce Jamieson slyšet. V tomhle případě je to pravda a Jamieson mu věří, i když všechno bere s malou rezervou.

„Možná mám pro tebe kšeft, pokud máš zájem. Víš, že máme málo lidí.“

„Slyšel jsem. Možná bych zájem měl. Podle okolností.“

„Jakých?“ zamračí se Jamieson. Nemá rád podmínky. A obzvláště nemá rád chlápky, kterým ještě nebylo třicet a kladou si je, což lidé jako Frank MacLeod dělají jen zřídkka.

„Mý pracovní tempo mi vyhovuje. Nerad bych ho měnil.“

Jamieson přikyvuje. To je rozumné. A taky to zapadá do jeho plánu. Už nespolehá na to, že takhle důležitou práci odvede jediný člověk. Frank byl skvělý, ale teď je mimo provoz

a není tu nikdo, kdo by nastoupil na jeho místo. Musí najmout někoho zvenčí. Odtedka budou mít vždycky nejmíň dva.

„Znáš Lewise Wintera?“

Teď už je to vážné. Předpokládá se, že Calum tu práci přijal. Neřekl sice, že ji udělá, ale vznesl jednu podmínku a Jamieson ji přijal, aby mohli přejít k práci samotné. O penězích se nemluví. Cenu oba přibližně znají. Teď jsou na řadě podrobnosti. Calum je na palubě. Jamieson a Young to odsouhlasili. Od nyníška s ním budou jednat jako s jedním ze svých lidí, z lidí ze své organizace. Možná jen po dobu trvání téhle práce. Takhle to bývalo už dřív, když měli velký kšeft a Frank si ho vybral k řízení únikového vozu. Na jeden kšeft jste členem rodiny. Pak se ocitnete mimo a oni vás sledují a ujišťují se, že neřeknete nic, co byste neměl.

„O Lewisi Winterovi vím. Jednou jsem se s ním krátce setkal. Nedá se říct, že ho znám.“

Ale Calum toho ví dost. Ví, kdo je Lewis Winter, a ví, co Lewis Winter dělá. To stačí. Poučil ho Frank MacLeod, poučili ho i další zkušení. Nenechte se poučovat od těch, které chytili, a nevykládejte kdekomu jejich historky. Nenechte se poučovat od těch, kteří vědí, jak to provést; uče se od těch, kteří vědí, jak to provést dobře. Řeknou vám, abyste si zjistili úplně všechno. Žádné mnohomluvné kecy. Zjistěte si, kdo co v branži znamená a co dělá, protože nevíte, kdy na koho narázíte. Takže si zjistěte, kdo jsou lidé jako Lewis Winter, i když to nejsou důležití lidé. Prošmejděte všechny kouty města, protože nevíte, kdy se tam ocitnete. To všechno Calum udělal. Udržoval se v obraze. Jezdil po městě, zkoumal místa, která neznal. Potřeboval mít jistotu, že zná branži líp, než zná ona jeho. Mu-